

Sygnatura akt VI U 591/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2017 roku

sprawy z odwołania R. B.

od decyzji z dnia 10 sierpnia 2017 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o odsetki

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 10 sierpnia 2017 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. B. odsetki ustawowe od należnych świadczeń rentowych pomniejszonych o kwotę otrzymanego zasiłku dla bezrobotnych (9012,30 zł) od dnia 26 września 2011 r. i 26 dnia kolejnych miesięcy w przypadku świadczeń przypadających od tej daty do 19 sierpnia 2017 r.

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz R. B. 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 591/17 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. B. prawa do odsetek od nieterminowo wypłaconego świadczenia rentowego.

Ubezpieczony R. B. złożył odwołanie od tej decyzji. Wniósł o jej zmianę i przyznanie odsetek oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

R. B. urodził się (...). Posiada wykształcenie średnie – technik mechanizacji rolnictwa. Dotychczas pracował jako magazynier, kierowca, zaopatrzeniowiec. W 1999 roku doznał urazu głowy, po którym wystąpiły napady padaczki. Od 17.10.1999 roku do 31.12.2008 roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 30.06.2010 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 2.11.2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił mu prawa do tego świadczenia. W wyniku rozpoznania odwołania od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim postanowieniem z dnia 26.05.2011

roku w sprawie VI U 1519/10, uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie w sprawie. Rozpoznając sprawę ponownie Komisja Lekarska ZUS Oddział w Z. orzeczeniem z dnia 25.08.2011 roku ustaliła, że badany nie jest niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 27.09.2011 roku ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 22.07.2016 roku w sprawie VI U 1455/11 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zmienił decyzję z dnia 27.09.2011 roku w ten sposób, że przyznał skarżącemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.09.2010 roku na stałe i w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

W toku sprawy VI U 1455/11 u ubezpieczonego rozpoznano: stan po urazie głowy ze wstrząśnięciem mózgu, złamaniem kości ciemieniowej prawej, złamaniem kości skroniowej i ciemieniowej po stronie lewej w 1999 roku, padaczkę pourazową lekooporną rozpoznaną w 1999 roku, napadowe migotanie przedsionków serca, nadciśnienie tętnicze, zmianę guzową podstawy płata czołowego lewego w trakcie obserwacji, organiczne zaburzenia osobowości, deficyty poznawcze charakterystyczne dla uszkodzeń czołowo – skroniowych (trudności z hamowaniem reakcji, obniżenie tempa przetwarzania informacji, deficyty funkcji wykonawczych) przy zachowanej bardzo dobrze sprawności intelektualnej. Z powodu padaczki pourazowej lekoopornej R. B. jest częściowo trwale niezdolny do pracy. Ubezpieczony nie może pracować jako kierowca, przy maszynach w ruchu oraz prac wymagających czynności precyzyjnych, a także prac na wysokości i w warunkach nocnych.

W okresie od 28.10.2010 roku do 9.05.2012 roku ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. i pobrał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 5.11.2010 roku do 4.11.2011 roku w łącznej wysokości 9012,30 zł.

Wyrokiem z dnia 25.05.2017 roku w sprawie III AUa 749/16 Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację organu rentowego od wyroku z dnia 22.07.2016 roku w sprawie VI U 1455/11.

W dniu 5.06.2017 roku ubezpieczony złożył wniosek o wypłatę odsetek ustawowych poczynawszy od dnia 1.09.2010 roku do dnia zapłaty.

W dniu 12.06.2017 roku do organu rentowego wpłynął odpis prawomocnego wyroku w sprawie VI U 1455/11.

Decyzją z dnia 8.08.2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wykonując prawomocny wyrok przyznał skarżącemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.09.2010 roku i ustalił termin płatności świadczenia na 20 go dnia każdego miesiąca.

Decyzją z dnia 10.08.2017 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wypłaty odsetek.

Ubezpieczonemu przysługuje prawo do odsetek ustawowych od należnych świadczeń rentowych, pomniejszonych o kwotę otrzymanego zasiłku dla bezrobotnych (9 012,30 zł) od dnia 26.09.2011 roku i 26 go dnia kolejnych miesięcy w przypadku świadczeń przypadających od tej daty do dnia 19.08.2017 roku.

dowód: częściowo bezsporne, a nadto:

dokumenty w aktach organu rentowego, tom I: odpis prawomocnego wyroku k. 309, wezwanie k. 313, zaświadczenie k. 314, pismo k. 324, decyzje k. 344-347

dokumenty w aktach sprawy VI U 1455/11: dokumenty z Powiatowego Urzędu Pracy w S. k. 88-95; orzeczenia o niepełnosprawności k. 98, 151; dokumentacja medyczna R. B. k. 99-100, 149-150, 175, 277, 294; opinia biegłych sądowych k. 342-354v, 221, 27-27v, 176-177, 13-17, 80-82, 165-170, 53; częściowo opinie: k. 102-104, 243-245; zeznania ubezpieczonego k. 52-53, dokumenty w aktach VI U 1519/10: dokumentacja medyczna k. 12-15,22 opinia biegłych k. 23-24,40

wyliczenia pozwanego k. 18-20, 34-36.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Spór między stronami dotyczył kwestii ustalenia, czy organ rentowy dopuścił się błędu, który był przyczyną opóźnienia w przyznaniu ubezpieczonemu należnego świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778) - jeżeli Zakład, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Oznacza to, że tylko w jednym przypadku ZUS jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego. Ma to miejsce wówczas gdy w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność, nie dokona świadczeń w terminach określonych przepisami dotyczącymi ich przyznawania i wypłacania.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 stycznia 1995 roku w sprawie III UZP 28/94 stwierdził, że błąd w prawie ubezpieczeń społecznych oznacza każdą obiektywną wadliwość opinii, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Natomiast w wyroku z dnia 9 marca 2001 roku w sprawie II UKN 402/00 Sąd Najwyższy stwierdził, że przez określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" użyte w art. 38 ust. 1 ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych uzasadniające żądanie odsetek, oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia mimo spełnienia warunków do jego uzyskania.

Z kolei zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 roku, poz. 1383), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy popełnił błąd będący przyczyną wydania decyzji ustalającej brak podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, i w efekcie powodując opóźnienie w przyznaniu tego świadczenia. Odmienna niż biegłych sądowych w sprawie VI U 1455/11 ocena stanu zdrowia i nieuznanie jej przez członków Komisji Lekarskiej ZUS za przyczynę niezdolności do pracy jest błędem, co w sposób oczywisty wynika z opinii biegłych sądowych z (...) im. M. K. (1) w T.: psycholog M. T., psychiatry W. K., neurologa P. R. i lekarza medycyny pracy M. C.; z opinii biegłych: neurologa J. W., neurolog M. K. (2) i lekarza medycyny pracy H. K., oraz częściowo z opinii biegłych: psychiatry A. Z., psycholog D. S., psychologa K. B., psychiatry G. B. i psychiatry I. Z..

Sąd, po przeanalizowaniu opinii biegłych sądowych ze sprawy VI U 1455/11, w pełni podziela stanowiska zawarte w opiniach biegłych sądowych, które to opinie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie VI U 1455/11. Biegli w sposób jasny i nie budzący wątpliwości przedstawili powody swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie zachodziły okoliczności przemawiające za dopuszczeniem dowodu z opinii biegłych sądowych albowiem opinie przedłożone do sprawy VI U 1455/11 jednoznacznie wskazują, iż okoliczności sporne w sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione. Z opinii tych biegłych jednoznacznie wynika, że Komisja Lekarska ZUS Oddział w Z. wydając orzeczenie z dnia 25.08.2011 roku popełniła błąd i nie uwzględniła okoliczności świadczących o częściowej niezdolności do pracy skarżącego. Dokumentacja przedstawiona organowi rentowemu była wystarczająca do uznania wnioskodawca za częściowego niezdolnego do pracy. W trakcie procesu o prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (VI

U 1455/11) nie została złożona żadna nowa, istotna dokumentacja medyczna, która uzasadniałaby błędne orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25.08.2011 roku. Wobec powyższego, w oparciu o art. 217 § 2 K.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 2 postanowienia z dnia 15.11.2017 roku (k. 37v).

W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 roku wydanym w sprawie I UK 37/09 czytamy: „sąd nie musi przeprowadzić dowodu z opinii biegłego, nawet zgłoszonego przez stronę, jeżeli uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 2 K.p.c.)” Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza bowiem, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jest niecelowe jeżeli Sąd uzyskał już od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869).

Opinia biegłych podlega swobodnej ocenie dowodów, przy ocenie której sąd zobligowany jest stosować kryteria szczególne, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska. W taki też sposób sąd ocenił przedłożone do sprawy VI U 1455/11 opinie biegłych sądowych: z (...) im. M. K. (1) w T. (psycholog M. T., psychiatry W. K., neurologa P. R. i lekarza medycyny pracy M. C.); biegłych: neurologa J. W., neurolog M. K. (2) i lekarza medycyny pracy H. K., oraz opinie biegłych: psychiatry A. Z., psycholog D. S., psychologa K. B., psychiatry G. B. i psychiatry I. Z..

Postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy popełnił błąd będący przyczyną wydania decyzji z dnia 27.09.2011 roku, ustalające brak podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, i w efekcie powodując opóźnienie w przyznaniu tego świadczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż pozwany dopuścił się błędu polegającego na dokonaniu przez członków Komisji Lekarskiej ZUS w dniu 25.08.2011 roku nieprawidłowej oceny stanu zdrowia skarżącego. Opinie biegłych wydane w sprawie VI U 1455/11 Sąd ocenił jako dowody wartościowe, stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Opinie te stanowią miarodajne źródło wiadomości specjalnych w procesie. Nie ujawniły się żadne okoliczności w sprawie, które podważałby rzetelność sporządzonych opinii przez biegłych. Argumentacja biegłych jest w ocenie Sądu przekonująca.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku w sprawie P 11/07 (Lex 316047) „w sytuacji kiedy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub Komisji Lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy) termin z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.”

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradyktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał. Z bardzo obszernej opinii biegłych sądowych z (...) im. M. K. (1) w T., oraz z opinii biegłych sądowych: neurologa J. W., neurolog M. K. (2), lekarza medycyny pracy H. K., psychiatry A. Z., psycholog D. S., psychologa K. B., psychiatry G. B. i psychiatry I. Z., a także częściowo z opinii biegłych sądowych: neurolog B. M., lekarza medycyny pracy B. B. i lekarza medycyny pracy R. G. wynika, że w dacie wydawania decyzji z dnia 27.09.2011 roku Komisja Lekarska ZUS miała możliwość ustalenia w sposób prawidłowy stanu faktycznego na podstawie dowodów, którymi wówczas dysponowała i ustalenia dalszej częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego. Skoro zaś Komisja Lekarska ZUS popełniła błąd to skarżącemu należą się odsetki od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było zdaniem Sądu Okręgowego orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25.08.2011 roku. Mając zatem na uwadze wskazany w art. 118 ustawy emerytalnej 30 dniowy termin, organ rentowy powinien był wydać decyzję najpóźniej w dniu 25.09.2011 roku. Natomiast z § 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w

ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U nr 12, poz. 104) wynika, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania tych świadczeń, do dnia wypłaty świadczeń. Ustęp kolejny dodatkowo wskazuje, iż okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, a okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Skoro organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. Termin aktualizacji prawa do odsetek nastąpił zatem w dniu kolejnym po upływie terminu do wydania decyzji tj. 26.09.2011 roku. Od tego też dnia należą się ubezpieczonemu odsetki ustawowe. Uregulowanie z § 2 pkt. 4 rozporządzenia zastosowanie znajduje jedynie do przeliczenia świadczeń okresowych już przyznanych, a nie dopiero przyznawanych (por. teza 2 Komentarza M. Bartniekiego do art. 118 ustawy emeryturach i rentach z FUS, str. 395, Zakamycze 2004)

W tym miejscu wskazać należy, iż skoro postanowienie z dnia 26.11.2011 roku w sprawie VI U 1519/10 Sąd uchylił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 2.11.2010 roku (znak: (...)) i sprawę przekazał organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, to musiały się w sprawie pojawić nowe okoliczności uzasadniające taką decyzję Sądu. Tym samym o błędzie pozwanego mówić można dopiero przy wydawaniu kolejnej decyzji przez organ rentowy tj. decyzji z dnia 27.09.2011 roku, którą to podstawę stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25.08.2011 roku stwierdzające brak podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Nie zaś decyzji ZUS z dnia 2.11.2010 roku, po wydaniu której do spawy została przedłożona nowa dokumentacja medyczna uzasadniająca wydanie w dniu 26.11.2011 roku postanowienia w sprawie VI U 1519/10. Podkreślenia wymaga, iż w sprawie VI U 1519/10 biegli wskazywali na powstanie niezdolności do pracy w styczniu 2010 r., a więc już po wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ubezpieczony kwestionował sposób wyliczenia odsetek dokonany przez organ rentowy podnosząc, iż pozwany odliczył od należności kwoty przyznanych zasiłków dla bezrobotnych. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że w okresie od 28.10.2010 roku do 9.05.2012 roku ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. i pobrał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 5.11.2010 roku do 4.11.2011 roku w łącznej wysokości 9012,30 zł. Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w przypadku przyznania bezrobotnemu lub osobie, o której mowa w art. 43, prawa do emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy (...) za okres, za który pobierali zasiłek, stypendium, dodatek aktywizacyjny albo inne świadczenie pieniężne z tytułu pozostawania bez pracy, pobrane z tego tytułu kwoty w wysokości uwzględniającej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych i składkę na ubezpieczenie zdrowotne zalicza się na poczet przyznanego przez organ rentowy świadczenia. Kwoty te traktuje się jak świadczenia wypłacane w kwocie zaliczkowej w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jediną i bezwzględną przesłanką orzeczenia o zwrocie zasiłku dla bezrobotnych jako nienależnie pobranego w rozumieniu art. 76 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z uwagi na zbieg prawa do świadczenia typu renta, jest obiektywne ustalenie jego pobrania w sytuacji równoczesnego pobrania za ten sam okres świadczenia rentowego, bez zastosowania potrącenia, o którym mowa w art. 78 ustawy (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 3.08.2016 roku, II SA/Bd 739/16, Legalis).

Wobec tego należało przyznać ubezpieczonemu prawo do odsetek ustawowych od należnych skarżącemu świadczeń rentowych pomniejszonych o kwotę otrzymanego zasiłku dla bezrobotnych w łącznej wysokości 9 012,30 zł.

Wyliczenia organu rentowego znajdujące się w aktach sprawy Sąd uznał za wiarygodne co do zasady. Przy czym odsetki należały się ubezpieczonemu począwszy od dnia 26.09.2011 roku, od należnych świadczeń rentowych pomniejszonych o kwotę otrzymanego zasiłku dla bezrobotnych.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ustawowych odsetek od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego, począwszy od dnia 26.09.2011 roku do dnia 19.08.2017 roku.

W pozostałym zakresie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c. odwołanie należało oddalić. Sąd nie uwzględnił żądania ubezpieczonego zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 1.09.2010 roku. Na podstawie wyżej wskazanych przepisów, we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd wyjaśnił przyczyny, dla których odsetki ustawowe należą się skarżącemu od dnia 26.09.2011 roku, nie zaś od dnia 1.09.2010 roku.

Wobec powyższego, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 K.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Organ rentowy w zasadzie przegrał spór w całości. Na podstawie art. 98 § 1 K.p.c. w zw. art. 99 K.p.c. i art. 100 zd. 2 K.p.c. ubezpieczonemu należał się zwrot kosztów postępowania, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180,00 zł ustalone na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804), o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku.

SSO Tomasz Korzeń